

نویسنده بیان می‌کند که نقش آفرینی و تأثیرگذاری سیاسی مذهب در جریان انقلاب اسلامی چنان چشمگیر است که در سطوح مختلفی مورد توجه قرار گرفته است. بی‌جهت نیست که به گفته فوازی، جرجیس، «انقلاب اسلامی در تهران، موقع ایالات متحده در قبال اسلام سیاسی را تحت الشاعع قرار داد» و بی‌جهت نیست که تقابل گرایانی مانند هاتیگتون معتقدند که مبارزه میان اسلام و غرب صرفاً بر سر منافع سیاسی و مادی نیست؛ بلکه برخورد فرهنگ‌ها و تمدن‌هاست.

هزارش: حسن علو

معنویت سیاسی

سید مرتضی هاشمی مدفنی

۱۳۸۷/۱۱/۲۰، ۴۷۶۶، ش

آقای هاشمی در نوشتار زیر به بررسی معنویت سیاسی که تمايز بخش انقلاب اسلامی است، اشاره کرده‌اند. به نظر وی روح پیام انقلابیون ایران در سال ۵۷ در مفهوم «معنویت سیاسی» ای که فوکو توصیف می‌کند، ظاهر می‌شود. او این اصطلاح را در مورد ایران به کار می‌برد و آنرا این گونه تعریف می‌کند: «اراده‌ای است معطوف به خلق؛ تفکیک چدیدی میان حق و باطل از طریق روش چدیدی در حکمرانی بر خود و دیگران». «معنویت سیاسی» همان چیزی است که در دنیای متعدد مسابقه‌ای ندارد و ویژگی ممتاز انقلاب ۵۷ ایران بوده است.

نویسنده در تعریفی از ایدئولوژی گفته است «ایدئولوژی نظامی فکری است که اندیشه را به سطح عمل می‌کاهد و معطوف به کسب یا حفظ قدرت در عرصه سیاسی است.» بر اساس تعریف ارائه شده از ایدئولوژی، آن نوعی نظام فکری است و ریشه در نوعی معرفت دارد. اگر ایدئولوژی‌ای یافت شود که ریشه در معرفت دینی داشته باشد و اگر مفهوم «معنویت سیاسی» را مفهومی محصور در دین بدانیم و دین را نیز محور سنت و در تضاد با هسته انسان محور دنیای متعدد، در نهایت باید پذیرفت که ایدئولوژی مذکور چالشی است برای دنیای متعدد. ونسا مارتین در اثر ارزشمند خود درباره صورت‌بندی ایدئولوژی اسلامی هفت درونمایه اصلی دیدگاه‌های امام خمینی^۱ را برمی‌شمارد و اولین این هفت درونمایه را «تأثیر از دیدگاه‌های فلاسفه یونان باستان از طریق فلاسفه اسلامی» می‌داند. عرفان و فلسفه اسلامی یکی از منابع مهم دیدگاه رهبر انقلاب بوده است. دیگر عامل مؤثر از دیدگاه او تأثیر شاگردان او در صورت‌بندی کردن نظریه حکومت اسلامی است. از این میان مرتضی مطهری^۲ نقش مهمی را دارد. او فلسفه خود را در واکنش به فلسفه چپ‌سازمان داده و فهمید که امروزه اسلام به نوعی ایدئولوژی نیاز دارد. «اسلام اصلاح شده او می‌خواست که راه نوین رو به جلویی را فراهم کند که مستقل از شرق و غرب باشد». او از گونه‌ای

ایدئولوژی صحبت می‌کند که در زبان فرآنی «شريعت» خوانده می‌شود. دولت اسلامی از نظر او نه با نزاع طبقاتی که با «نزاع ایدئولوژیکی برای خدا» شناخته می‌شود. به نظر نویسنده کار عمیق شهید مطهری^{۱۷} در زمینه تشكیک در مبانی مارکسیسم و التقاط، همراه با تأثیر فراگیر رهبری امام خمینی^{۱۸} تکمیل شد و ایدئولوژی اسلامی انقلاب توانست در به ثمر رسیدن انقلاب نقش تعیین کننده ایفا کند. این همه همراه با تهیجات و تفاسیر عملگرایانه علی شريعتی بود، از مفاهیم توده گیر مذهب، با مرور شعارهای انقلاب اسلامی ایران نیز می‌توان عمق مذهبی ایدئولوژی انقلابی را درک کرد: چنان که در یک بررسی نشان داده شده که بیشترین شعارهای مقوله اهداف و ارزش‌های فرهنگی انقلاب مربوط به ارزش شهادت و جانبازی در راه اسلام و خدا بوده است. پس از آن «بیشترین شعارهای این مقوله متعلق به ارزش و هدف دین اسلام و اهمیت و ضرورت آن برای مردم ایران است»، نویسنده در ادامه بیان می‌کند که ما هرگونه ویژگی و خصوصیتی را که به ایدئولوژی انقلاب اسلامی نسبت دهیم، مطمئناً می‌باشد مصادیقی از تبعات آن را هم بر شماریم. و سعی کنیم تا از این طریق بتوانیم تحلیلی از باقی رویدادها بدھیم. مهم‌ترین تبعات این خصوصیات ایدئولوژی انقلاب اسلامی (که همان معنویت سیاسی باریشه در سنت بود) را می‌توان نام برد و بعد بررسی کرد. بعد اول همان بعد داخلی است. این ایدئولوژی چون برگرفته از سنت بود و در جامعه‌ای ظهور می‌یافت که تا حدود زیادی سنتی بودن پذیرش عام می‌یافت و به راحتی رقبای مارکسیستی و روش فکری خود را کنار می‌زد. پس در نهایت این هماهنگی با فرهنگ داشتن برخلاف دیگر ایدئولوژی‌های وارداتی رقیب باعث قدرت بسیج زیادی در جامعه شد. نکته دوم در مورد این خصوصیت این است که این ایدئولوژی با روح زمانه در مخالفت با غرب کارساز می‌افتد. این جوابی بود به احساس حقارت در پراپر غرب، از لحاظ بعد بین‌المللی هم باید به نکته مهمی اشاره کرد و آن هضم ناپذیری این ایدئولوژی در متن دنیای متجدد است. دنیای متجدد از منطق جدید و خاصی در برخورد با حاشیه پرروی می‌کند؛ به این صورت که در واکنش به حواشی مهم که قابل حذف نیستند دوباره کل متن بازنوشه می‌شود، ولی این دفعه به صورتی که آن حاشیه را نیز در خود جای دهد. نمونه این امر را می‌توان در برخورد با مارکسیسم غربی، جنبش زنان و سپاهان و جنبش کارگری دید. کاشی تشکیل حزب کارگر در انگلستان را نوعی واکنش متن به این حواشی می‌داند، اما بعد از گذشت حدود سه دهه از انقلاب، امروزه اسلام سیاسی، «مهم‌ترین و هژمونیک‌ترین روایت ایدئولوژیک در کل منطقه خاورمیانه است» و در سطح بین‌المللی به منزله مهم‌ترین معضل رویارویی کشورهای قدرتمند جهانی دیده می‌شود.